

Digne d'esment per la serietat de l'acte en si va ésser la imposició de les ensenyes de Doctor Honoris Causa als professors Uvarhof, Jeanne, Caullerí, Goldsmith i Silvestri, si bé aquest no hi era per les circumstàncies polítiques afluïdes.

La part científica del Congrés va desenvolupar-se, tal com estava previst en el programa, a l'Auditorium i edificis annexos, on es reuniren les seccions. Les aportacions científiques anaren acompanyades de projeccions i algun film.

Pretendre fer un resum de les comunicacions científiques presentades fóra sortir del marc d'una ressenya del Congrés, els volums del qual, en curs de publicació, donaran prova fefaent de la importància d'aquest Congrés.

Arribat el moment de clausura, era hora d'elegir el lloc de reunió del VII Congrés d'Entomologia, i de les dues proposicions presentades va tenir més bona acollida la de Berlín. Així, doncs, la propera reunió entomològica tindrà lloc a Berlín l'any 1938. En fou elegit President el senyor E. Martini, d'Hamburg.

Em resta solament agrair la bona acollença de què fórem objecte els companys de la representació catalana, tant en el terreny amical com en el científic, en el qual, a través de les visites al Museu de Madrid, les nostres tasques foren facilitades tant per part del senyor Ignasi Bolívar com del senyor Càndid Bolívar, i per l'excel·lent companyonia dels senyors Gil Collado, Bonet i Agenjo.—DOMÈNEC VENTALLÓ.

NECROLOGIES

El P. Joan Solà, Sch. P.

El dia 7 de juny passat morí santament a Moià el Rev. P. Joan Solà, membre que fou durant molts anys de la Institució.

Nasqué a Moià el 21 de febrer del 1873. L'any 1891 ingressà al noviciat de les Escoles Pies i fou ordenat sacerdot el 1897.

On primer esmerçà les seves activitats fou en l'ensenyament primari al col·legi de Sant Antoni, de Barcelona, i el 1902 va ésser destinat al col·legi de Morella, on inicià els seus treballs sobre diverses branques de les ciències naturals (paleontologia i botànica) i investigacions de caràcter històric.

Recorregué detingudament en cerca de mots dialectals del català de València, la comarca del Maestrat, on també recollí nombrosos fòssils i plantes. L'any 1907 fou enviat a Cuba, i el 1909 fundà el col·legi de Cárdenas, del qual fou nomenat rector l'any 1912.

Aprofitant l'estada en aquella illa, es dedicà especialment a la recerca de minerals i roques, que, degudament classificades, es guarden avui al col·legi de Terrassa.

L'any 1915 fou destinat a un col·legi de Terrassa, on, essent-hi en-

carregat de l'ensenyament d'Història Natural, pogué dedicar-se més activament que mai als seus estudis preferits.

Recorregué repetides voltes aquella comarca, adés tot sol, adés acompanyat dels seus deixebles, a la recerca de plantes, fòssils, restes prehistòriques, etc. La seva afecció als estudis d'indole històrica feren néixer en ell un ideal que no abandonà fins a veure realitzat el de la restauració de l'ermita de Sant Salvador de les Espases, acabada el 4 de juny del 1924. Aquesta obra de restauració fou completada amb la publicació d'una monografia, sufragada per uns quants entusiastes, el producte de la qual fou gentilment cedit pel P. Solà per a les despeses de restauració de l'ermita.

Fruit de les seves infatigables investigacions pels vells arxius parroquials i de les cases senyorials vallesanes són les seves dues memòries: l'una sobre Sant Llorenç del Munt, escrita per indicació del Centre Excursionista de Terrassa, i l'altra referent a la vella ermita romànica de Sant Pere Sacama.

Féu també nombroses troballes prehistòriques per tot el Vallès, resultat de les quals és l'esplèndida col·lecció que a força de molta paciència va reunir al col·legi de Terrassa.

Dues foren les branques de la història natural a què es dedicà especialment, botànica i paleontologia, demostrant-ho a bastament el seu herbari i la col·lecció de fòssils formada principalment per vertebrats del Miocèn del Vallès que ha estat objecte dels estudis del Dr. J. R. Bataller i darrerament pel que signa aquestes ratlles.

Es també l'autor de diversos treballs publicats en el Butlletí del Centre Excursionista de Terrassa, Butlletí de la Institució Catalana d'Història Natural i Memòries de la mateixa Institució, a més de nombrosos articles als periòdics terrassencs.

Fou un home d'una bondat i humilitat extremes, de les quals donà prova repetides voltes, així com d'un gran entusiasme pels estudis de què hem parlat, que el portava a cedir desinteressadament les seves troballes perquè poguessin ésser objecte d'estudi.

Amb la seva mort les Ciències Naturals han perdut un entusiasta investigador i les Escoles Pies un valuós element.—J. VILLALTA.

Eugeni Ferrer Dalmau

Era a primers de l'any 1900 quan una modesta reunió de joves amants de les Ciències Naturals bastiren els fonaments de la *Institució Catalana d'Història Natural*, i a primers de l'any següent, tal com havien previst en aplegar-se, començaven la publicació d'un modest Butlletí.

A la crida feta a l'objecte d'agrupar i encarrilar els aficionats i amants de les coses de la naturalesa, un dels primers que va respondre amb tota fe i entusiasme va ésser l'Eugeni Ferrer, qui entrà com a soci numerari el 19 d'octubre del 1901.

La seva estada a Barcelona en aquella data va afavorir extraordinàriament el seu dinamisme de relació amb entomòlegs i naturalistes i és